

Help ... mijn huisdier is geil!

Nu moet u niet schrikken van het woord geil. Het is een normaal woord, maar wel een woord met een grote betekenis. Toen ik nog een zeer jong boertje was, liep ik naast mijn wijze pa langs de korenvelden in ons mooie Drenteland. Op de voor mij onmetelijk grote esgronden stond hij af en toe stil bij een perceel en vertelde me dat dit gewas te geil was. Hij bedoelde daarmee dat er teveel mest was gegeven en meestal in de vorm van stikstof. Dat geeft een te snelle groei voor bepaalde korensoorten en bij de eerste flinke regenbui gaat dat gewas plat liggen. Het is zeer moeilijk om het gewas dan nog te oogsten. Ikzelf ben niet geil opgevoed, daar was geen geld voor na de oorlogsjaren, maar wel met het woord geil.

Het geile, of met andere woorden, het zich overdadig uiten van groei, gestalte of gevoelens van een organisme op onze aarde is doorgaans alleen maar gebaseerd op de voortplanting.

Vele dier-, mens- of plantensoorten doen dit overmatig. Een mannetjesmens produceert de miljoenen zaadcellen voor niets. Een paddenstoel strooit miljarden sporen rond met slechts één doel. De prachtige paardebloemen in onze weilanden verspreiden miljarden zaadjes die bungelend aan parapluutjes een nieuw groeigebied zoeken. Alle grassoorten doen dat nog een miljoen keer zoveel. En dat alles is bedoeld voor slechts één belangrijke opdracht:

Voortplanting, 'het behouden van een soort'.

Ik geniet van het leven in een huisje dat omgeven is door weilanden. De boer van hiernaast heeft zijn jonge koeien uit de stal losgelaten in het weiland en binnen enkele weken wordt de eerste pink al bronstig. Je mag het ook krols, loops, hengstig, berig of geil noemen. Het dier is in dit geval tochtig en laat dat luidkeels weten, dag en nacht. Haar geloei hoor ik nu al meer dan dertig uur en dat om de twintig seconden. Je zou er een schorre stem aan overhouden. Deze jonge koe roept gewoon de stier, dat houdt ze ongeveer vijftig uur vol. Daarna is haar eitje zover afgedaald in de eileider waardoor al dat gebrul geen zin meer heeft en ze weer gewoon doorgaat met haar dagelijkse bezigheid, gras eten. Plotseling is alles weer over. Geen geloei meer. onzin. Ze weet echt niet meer waarom ze gisteren nog zo volmondig brulde.

Periodiek hebben mensen, dieren en planten hetzelfde ritueel in hun leven. De ene soort geeft dat aan met een uitbundige bloei, de andere met specifieke geuren of met een dans voor de toekomstige bruid. Menige stier is, geroepen door een bronstige koe, maar liefst drie sloten overgestoken om zijn bruid te ontmoeten en haar te behagen. Een

mannetjeshond kan vele dagen van huis zijn om zijn vrouwelijke soortgenoot van dienst te zijn. Neem bijvoorbeeld een damhertenman die in de bronstperiode nagenoeg niet eet en daardoor maar liefst honderd kilo in gewicht verliest. En dat alleen maar voor die ene opdracht: zorg voor het nageslacht.

Al ver voor de geboorte van elk levend wezen op onze aarde is de zorg voor nakomelingen vast verankerd in de genen. Sommige wezens op onze aarde proberen de drang tot paring te onderdrukken. Tot op heden heeft dat alleen maar frustraties opgeleverd voor het betreffende individu. Hormonen die van tijd tot tijd op hol slaan zijn niet met mooie praatjes te onderdrukken. Hormonen veroorzaken bij jonge mensen niet alleen jeugdpuistjes of de baard in de keel, nee, ook vele slapeloze nachten bij hun ouders.

En dat alles hoort gewoon bij het volwassen worden.

Uiteraard is dat bij onze dieren ook zo geregeld, al heb ik nog nooit een kangoeroe met jeugdpuistjes gezien. Zelfs bij het wrattenzwijn zijn ze onvindbaar! Wel maken de dieren ook een stadium mee in hun leven dat gelijk is aan dat van mensen. Ze zijn in die betreffende fase van hun leven duidelijk anders in hun gedrag en tarten het geduld van de ouders. Vandaar dat sommige ouders blij zijn dat de kinderen het huis uit zijn. Velen echter ook niet.

Jaarlijks worden er ongeveer vierhonderd konijnen bij mij ter asiel aangeboden. Heel vaak is de reden dat het dier onhandelbaar is geworden. Het is niet zo lief meer en bijt en gromt wanneer je het wilt verzorgen. Soms worden kinderen of ouderen echt gebeten door een huisdier. In de laatste fase van het dier, in het vaak te kleine kooitje, moet pa met een stok of emmer het dier van zich afhouden om voer in het hok te zetten.

Verhalen zoals "Dit is niet leuk meer" of "Het dier is ziek", komen regelmatig voor.

Toch beweer ik dat dit soort gedragingen puur uit hormonaal gedrag ontstaan. Je hoort dat uit de verhalen van de mensen die hun dier afstaan. Vaak betreft het een vrouwelijk dier, dat bij nader onderzoek, met een paringsbereid geslachtsorgaan wordt aangeboden. Het dier is dan even anders als anders en laat haar hormonen zijn gang gaan. Ze kan daar niets aan doen. Niet alleen vrouwelijke maar evengoed mannelijke dieren moeten hun van nature opgelegde paringsdrang onderdrukken. Het is een zeer moeilijke opgave om tegen hormonen te vechten.

We hebben vele middelen ontwikkeld om een dier, ook hormonaal, naar onze hand te zetten. Met injecties om het dier te kalmeren in geile periodes bereiken we slechts op

korte termijn ons doel. Verder kunnen deze plotseling toegediende stoffen grote schade aanbrengen in vele belangrijke organen van een dier. Men kan dat vergelijken met het neerschieten van een huisvlieg op een kamermuur, met een kanonskogel. Je raakt het doel zeker maar de hele omgeving is ook vernield.

Willen we dieren om ons heen houden in een aangename sfeer, dan is sterilisatie van mannelijke en vrouwelijke dieren een van de belangrijkste opties om te overwegen bij de aankoop van een huisdier. Het sociale leven van een dier in gevangenschap is daar alleen maar bij gebaat.

Het houden van dieren betekent ook van dieren houden.

SKUKUZA